

Piše: Drago MARIĆ

Stoljeće Veslačkog kluba Jadran Zadar U STOLJEĆU 72 GODINE

8

Petar Ivanov, stoji treći i Ivo Polombito, čuči prvi, među veslačima Krke višestrukim državnim prvicima

Jadran je, dakle, utemeljen 1908. godine. Zatim je samostalno djelovao do 1911. godine, kad je bio udružen s Veslačkim odjelom Hrvatskog Sokola u Zadru i njegovo djelovanje bilo je u redu do dolaska talijanske uprave u Zadar. No nakon prelaska u Split Jadran je «utopljen» u VK Gusar. Razumljivo je, što je tako u Splitu bilo, jer zadarski Jadran ipak nije bio splitski udruga. Splitski, stoga, ili nisu mogli, ili nisu htjeli, uzdržavati uz svoje klubove Gusar i Adriju još i zadarski Jadran, iako im ne bi kruna s glave pala

da se Gusar, nakon priključenja Jadrana, bar jedno doba zvao Gusar - Jadran, a što bi bilo pošteno. Jadran iz svoga Zadra, zbog talijanske zaposjednutosti, nikakvu materijalnu pomoć nije mogao očekivati pa se već 1921. godine potpuno uklopio u Gusar i ostao bez imena. Tako je sve završilo puno nepovoljnije od onog što se dogovorilo prilikom pregovora o dolasku Jadrana u Split. Prema tome, od svoga utemeljenja do danas, dakle u stoljeću od postanka, Jadran je ukupno djelovao 13 godina u Zadru u prvom razdoblju i poslije obnove, nakon okončanja Drugog svjetskog rata, opet u svome gradu, još 59 godina. Ukupno 72 go-

dine. Zato ove godine slavimo stoljeće od utemeljenja Jadrana, a ne njegovih 100 godina djelovanja. Klub za to ničim nije kriv, nego su ga političke neprilike, nažalost, u to dovele. Kamo sreće da nisu, a istina se mora zabilježiti.

Udio Jadranaša u šibenskom veslanju

Nije zadarski Jadran bio samo pokretač hrvatskog veslanja u Zadru i Splitu, nego je znatno doprinio i razvoju šibenske Krke. Taj veliki klub utemeljen je 1923. godine, a već u toj prvoj godini njegova djelovanja među najvećim potpornicima, darovateljima čamaca, bio je Zadrani dr. Marko Ju-

raj Dominis, koji je jedan dio svoga života i djelovanja proveo u Šibeniku. On je toliko doprinio razvoju veslanja u Šibeniku, da je 1925. godine izabran za predsjednika kluba. Predsjednik je bio dr. Dragomir Montana. Već 1926. Juraj Dominis je zamijenio Montanu i na čelu Krke ostao sve do 1941. godine. On je čak bio i predsjednik Veslačkog saveza Kraljevine Jugoslavije i za to vrijeme sjedište saveza nije bilo u Beogradu, nego u Šibeniku, toliko je ugled i utjecaj imao. Bivši zadarski veslači i veslački djelatnici, koji su dolaskom talijanske vlasti u Zadar otišli u druge hrvatske sredine, u Šibeniku su razvoju veslanja doprinijeli

osobito u pogledu struke. Tako je uvežbač Krke, a u početku i kormilar njezinim sastavima, bio znameniti zadarski veslač Petar Ivanov, koji je u osmercu Diadore 1923. godine bio prvak Europe, a godinu dana kasnije i nositelj brončane medalje s Olimpijskih igara. Ivanov nije odmah nakon Rapalskog sporazuma napustio Zadar, jer je bio vrhunski sportaš, ali to mu nije kod talijanskih vlasti koristilo, da bi se mogao i smio osjećati Hrvat. Zato je on otišao u Šibenik nešto nakon nastupa i osvajanja medalje na Olimpijadi u Parizu. U Krki je bio prvi plaćeni trener i svi uspjesi toga kluba od 1926. pa više od jednog desetljeća vezani su uz nje-

govo ime. Nekoliko godina uzastopno Krkin osmerac bio je prvak Kraljevine Jugoslavije, 1928. osvojili su prvenstvo i u osmercu i u četvercu, a pod vodstvom Petra Ivanova na prvenstvu Europe 1933. godine osvojeno je brončano odličje. Čak je s veslačima Krke nastupio 1936. godina na Olimpijadi u Berlinu.

Zapostavljanje zasluga

U doba, kad su Petar Ivanov i Marko Juraj Dominis u VK Krka bili perjanice, domar je bio barba Ivo Polombito, koji je također napustio Zadar nakon Rapalskog sporazuma, ali nije s Jadranom otišao u Split, nego u Šibenik. Ko-

liko mi je poznato, njegov sin Dane Polombito bio je veslač Krke i poginuo je u Drugom svjetskom ratu. Zato još više čudi odnos Šibenčana prema zadarskim veslačkim djelatnicima. Za proslavu 50. obljetnice Krke Šibenčanin Nikola Bego je 1973. godine objavio knjigu Pedeset godina Krke. U njoj samo u početku spominje zasluge Juraja Dominisa, do 1926. godine, a Petra Ivanova tek usputno. Dominisovog imena više nema na preostalim 160 stranica knjige, a Ivanova nalazimo samo na slikama pobjedničkih posada samo do 1927. , što se nije moglo izbjeći, a u tekstu također ne. O Ivu Polombitu ni riječi. Čudan je i neobjašnjiv odnos Splitskana i Šibenčana prema zaslugama Jadrana u razvoju njihova veslanja. Kao da se toga stide pa sve omalovažavaju. Zadani, za razliku od njih, primjerice, odaju priznanje zaslugama Šibenčanina Milivoja Boranića u jednom razdoblju njegov stručnog djelovanja u Jadranu, iako je doprinos Milivoja Boranića uspjesima zadarskog veslanja znatno manji, nego što je Petar Ivanov učinio za šibensko veslanje. No, Zadar je ipak u svemu Z A D A R , grad više od tri tisuće godina kulture i civilizacije.